

Joseph Nicéphore Niépce:

(1765-1833) fou un inventor francès i pioner de la fotografia, ell va batejar el procediment com a heliografia.

A partir de 1793 va experimentar amb la presa i posterior fixació d'imatges i sembla que ho va aconseguir el 1824. Els temps d'exposició variaven entre 8 i 20 hores i l'efecte d'això es pot observar en la variació de les ombres en els objectes heliografiats. A partir de 1829 va col·laborar amb Daguerre. Niépce morí d'un atac de cor el 1833.

Louis-Jacques-Mandé Daguerre:

(1787-1851) va ser un pioner de la fotografia amb la invenció i difusió del sistema del daguerrotip.

D'origen basc, nascut a Corneilles-en-Parisis, va treballar primer com a escenògraf teatral emprant la tècnica del diorama. En conèixer la invenció de la primera tècnica fotogràfica (heliografia) per part de Nicéphore Niépce es va associar amb ell per tal de millorar les tècniques de producció de diorames amb l'ajut de l'heliografia.

En morir Niépce el 1833, Daguerre va perfeccionar la tècnica fotogràfica inventada pel seu antic soci i de forma oficial, el 9 de gener de 1839 l' Acadèmia Francesa de Ciències va adquirir la patent del daguerrotip i a la vegada va concedir una pensió vitalícia al seu descobridor.

Daguerrotip:

construït per Louis Daguerre i donat a conèixer el 1839, és un invent precursor de la fotografia moderna.

Va ser a més un pont entre la càmera negra creada per Zahn i retocada per Joseph-Nicéphore Niépce, i la càmera d'objectiu de l'alemany Petzvalen

Funcionament

Per a l'obtenció de la imatge es parteix d'una capa sensible de nitrat de plata estesa sobre una base de coure. A partir d'una exposició en la càmera, el positiu es plasma en el mercuri. Finalment, la imatge es

fixa després de submergir la placa en una solució de clorur sòdic o tiosulfat sòdic diluït.

A la fi de l'any 1840 s'havien aconseguit tres progressos tècnics en el daguerrotip. En primer lloc, es va aconseguir una lent fins a 22 vegades més brillant. A més, es va augmentar la sensibilitat de les plaques davant la llum al ser recobertes per substàncies halògenes (acceleradors o substàncies ràpides), amb el que el temps d'exposició es va reduir. Finalment, les plaques es van daurar per a enriquir els tons.

Inconvenients

- Temps d'exposició exageradament llargs, 60-90 segons.
- En no existir negatiu no permetia fer còpies. Era necessària una nova exposició per a realitzar una nova còpia.

Calotip:

El calotip és un mètode fotogràfic, creat per William Fox Talbot, basat en un paper sensibilitzat amb nitrat de plata i àcid gàlic que després de ser exposat a la llum era posteriorment revelat amb ambdues substàncies químiques i fixat amb hiposulfit. Aquest procediment resulta ser molt proper al de la fotografia d'avui dia, ja que produïa una imatge en negatiu que podia ser posteriorment positivada tantes vegades com es desitgés. Per a això es banya el paper negatiu en cera fosa perquè es torni transparent i així, després de sotmetre'l a un focus de llum o per contacte sobre altre paper idèntic, s'obté una imatge en positiu. El procediment va ser patentat l'any 1841 a Anglaterra, el que va limitar sensiblement la seva internacionalització, a diferència d'altres procediments. És conegut també amb el nom de Talbotip.

Frederick Scott Archer:

Frederick Scott Archer no estava satisfet amb la qualitat d'imatge que li oferien els calotips. Va ser llavors quan va provar amb cotó pólvora dissolt amb èter. El paper no era una bona base per aquella solució i ho va provar amb un suport de vidre. Ho va anomenar col·lodió. Aquest procediment no era gaire còmode, ja que s'havien de transportar plaques de vidre de dimensions molt grans (grandària de la fotografia que es volia fer) i que podien arribar a pesar 14 quilos.

El producte secundari al col·lodió va ser l'Ambrotip, presentat per Ambrose Cutting, que feia servir vidre més prim.

Colodion:

El colodion era una substància viscosa la qual es mullava la placa de vidre i després en nitrat de plata (encara mullat). La foto s'obtenia amb pocs segons d'exposició.

Mesclaven les qualitats dels 2 tipus. Tenia la qualitat del daguerreotip però es podien fer còpies com el calotip.

Es tenia que fer la foto en placa humida i era poc pràctic i bastant problemàtic.

George Eastman

(1854 - 1932), va ser el fundador de la Eastman Kodak Company i inventor del rodet de paper, que va substituir la placa de cristall, amb la qual cosa va aconseguir posar la fotografia a la disposició de la gent del carrer.

El rodet de paper seria també alguna cosa bàsica per a la invenció del cinema, ja que el seu ús es trobava en les creacions dels pioners del cinema com Thomas Edison, els germans Lumière i Georges Méliès.

El 4 de setembre de 1888 Eastman va registrar la marca Kodak i va rebre una patent per a la seva càmera que usava el rodet de paper. Aquest mateix any llença al mercat la càmera Kodak 100 Vista, que utilitzava rodets de 100 fotos circulars

Ja en l'any 1889 Eastman canvia el rodet de paper per un de cel·luloide i uns anys més tard elimina la incomoditat d'haver de retornar la càmera sencera, al començar la comercialització d'un rodet protegit que permet la seva col·locació i extracció a plena llum.

És en aquests anys quan sorgeix la fotografia de afeccionat tal com la coneixem en l'actualitat. Eastman, de caràcter complex, es va fer multimilionari gràcies a les seves innovacions, i va invertir grans sumes de diners en diferents obres benèfiques.